

Duchovní obnova Hnutí Modlitby matek – Kroměříž 2.10.-4.10.2020

(Přeloženo z knihy: 33 dní k Milosrdné Lásce – Osobní obnova pro přípravu na zasvěcení Božímu Milosrdenství - P. Michael E. Gaitley, MIC)

Pro sv. Terezií je celý život o důvěře. Ale co je to důvěra? O tom budeme přemýšlet tento týden s pomocí Písma sv. a jeho chápáním této obrovské důvěry.

(Mimochodem, budu užívat slovo důvěra a víra jako synonyma, protože v učení sv. Terezie je to často více, či méně to samé.) V dalších úvahách budeme poznávat sv. Terezií a její duchovní učení, které staví na základech Písma.

1. Den přípravy - úterý 22.9.2020

1. Meditace - Eva temnoty

Na začátku si připomeňme Evu a její lidský pád, Eva která ukazuje opak důvěry, Eva, která je příčinou času temnoty. Evin první omyl bylo, že naslouchala lháři – Otcí lži. A co jí říká? Samozřejmě jí říká lež:

Nezchytralejší ze vsí polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“

Žena hadovi odvětila: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme.

Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: „Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.““

Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti.

Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“
Genesis 3/1-5

„Nezemřete.“ Had odvážně odporuje Božímu Slovu. Neboť Bůh řekl Adamovi a Evě, že pokud pojí ze zakázaného stromu, tak zemřou (Gen 2/17). Tak Satan, Otec lži činí z Boha lháře. A tak to pokračuje a Bůh vypadá jako žárlivý, sobecký a vychytralý. „Neboť Bůh ví, že pokud pojíte z tohoto ovoce, vaše oči se otevřou a vy budete jako Bůh...“ Zkrátka Satan vnáší pochybnost o Boží dobrotě a snaží se Boha představit jako špatného a nevěrohodného.

Známe zbytek tohoto příběhu. Eva neposlechla Boha a vede Adama úplně stejnou cestou. Ale důležité je si povšimnout, jak to všechno začalo: Začalo to lží, lží o Božím Slově, lež vnáší pochybnosti o Boží dobrotě a věrohodnosti.

Katechismus katolické církve komentuje tento první hřích Adama a Evy a jde přímo k jádru věci:

Člověk pokoušený ďáblem, nechává důvěru ve svého Stvořitele ve svém srdci zemřít a zneužívá svou svobodu k neuposlechnutí Božího příkazu. To je to, z čeho se skládá první lidský hřích. Celý následný hřích bude neposlušností vůči Bohu a nedostatek důvěry v Jeho dobrotu.

Tak, podle Katechismu, je to všechno o důvěře. Ještě přesněji, je to všechno o našem nedostatku důvěry. Do určité míry, jako synové a dcery Adama a Evy, máme všichni problém s důvěrou. Máme tendenci, nedůvěřovat Bohu. Jinými slovy, právě tak, jako se Adam a Eva

skryli před Bohem, když uslyšeli, jak prochází zahradou po svém hříchu, tak i my máme tendenci se skrýt před Bohem, zvláště když náš hřích na nás těžce doléhá. To je jeden z účinků prvotního hříchu, jeden z jeho „tragických následků“. A to, co říká Katechismus o Adamovi a Evě se určitým způsobem vztahuje na nás všechny: „Začali mít strach před Bohem, od kterého vyšli a porušili jeho obraz.....“

A v čem byla porušena naše představa o Bohu? V jeho dobrotě. Máme tendenci pochybovat o Boží dobrotě. A jestliže nevěříme dokonalé, že Bůh je dobrý, pak mu nemůžeme plně důvěřovat a vzniká problém. Proč? Protože znovu jak učí katechismus, všechen hřích zahrnuje nedostatek důvěry v Boží dobrotu.

Abychom dokázali vyléčit naši nedůvěru v Boha na začátku naší obnovy, obraťme svou pozornost na jednoho z největších apoštolů milosrdenství naší doby, zpřízněné duši sv. Terezie: K sv. Marii Faustině Kowalské. Navštivme tuto pokornou řeholnici a naslouchejme její radě, tak jak to jednou učinila jedna z jejích vlastních sester:

V prvních dnech obnovy jsem byla navštívena jednou ze sester, která měla přijmout věčné sliby. Svěřila se mi, že nemá důvěru v Boha a odrazuje jí každá maličkost. Odpověděla jsem jí: „To je v pořádku, že jsi mi to řekla sestro. Já se za tebe budu modlit.“ A řekla jsem jí pár slov o tom jak mnoho nedůvěra bolí Pána Ježíše, zvláště nedůvěra některé z jeho vyvolených duší. Ona mi řekla, že od svých věčných slibů začne pracovat na své důvěře. Nyní vím, že dokonce duše, které jsou vyvolené a hodně pokročilé v duchovním životě, nemají odvahu plně důvěřovat Bohu. A to je proto, že málo duší zná nevysvětlitelné milosrdenství Boží a jeho velkou dobrotu.

Modlitba

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Pomoz mi lépe poznat velikost nepřekonatelné dobroty Boží.

2. Meditace - Náš Otec víry

Řekli jsme si, že všechno je to o důvěře. Ještě přesněji, jsme se učili, že všechno je to o našem nedostatku důvěry a příčinou je rána dědičného hříchu, která způsobuje, že máme tendenci se skrývat před Bohem, protože pochybujeme o jeho dobrotě. Ale je zde ještě něco dalšího o důvěře – důležitá součást, která pochází od otce víry, našeho otce důvěry: patriarchy Abraháma.

Známe všichni tento příběh. Bůh podrobil Abraháma zkoušce. Přikázal mu obětovat jeho nejmilovanějšího syna Izáka. A Abrahám byl ochotný to udělat. Byl ochoten prokázat Bohu, že jej miluje víc, než svého vlastního syna. A tak byla to tedy skutečně zkouška lásky?

Vůbec ne. Byla to zkouška víry, ne lásky. Abraháмова zkouška, byla především zkouškou víry. Jak je to možné? Nechte mě to vysvětlit.

Celá Abraháмова cesta s Bohem, byla cestou víry. Například, Bůh povolal Abraháma (který se ještě jmenoval Abram) z jeho vlasti: „Vyjdi ze své země, ze země svých příbuzných a z otcova domu do země, kterou ti ukážu. A já učiním z tebe velký národ, požehnám ti a učiním tvé jméno velikým a tak se staneš požehnaním.“ (Gen 12/1-2). Abram uvěřil Božímu Slovu a odešel.

Jedné noci, po svém odchodu si Abrahám stěžoval svému Bohu, že je bezdětný a nemá žádného dědice. Bůh mu ukázal množství hvězd na nebi a dal mu příslib: „Tak četné bude tvé potomstvo“ (Gen 15/5). Abram uvěřil Pánovu slovu a dostal syna ze své ženy Sary, přestože byla po dlouhá léta neplodná (Gen 21/1-3). Bůh přislíbil Abramovi, který se stal nyní Abrahám, že skrze tohoto syna Izáka, uzavře věčnou smlouvu s nim a jeho pokolením a požehná jim svou ochranou přítomností a záchranou. (Gen 17/1-21).

Nakonec v knize Genesis 22 Bůh postaví Abrahámovu víru před nejvyšší zkoušku příkazem obětovat Izáka. To byla největší zkouška víry, protože právě skrze Izáka, Bůh přislíbil, že učiní Abraháma požehnaným a velkým národem. Ale nyní Bůh žádá po Abrahámovi obětovat Izáka! Jak mohl by být svět požehnaný skrze mrtvého syna? Jak může mít Izák děti, když by byl zabit jako dítě? Abrahámovo pokušení by mohlo jasně směřovat k tomu, že Bůh je lhář, který nedodržuje své sliby, především zabítím mladého Izáka by zničil naději na zalíbené budoucí požehnání skrze Izáka.

Jaká tvrdá zkouška! Přesto byl Abrahám připravený jí podstoupit, byl ochoten zabít Izáka, jak mu bylo přikázáno. Proč? Díky své víře. List Židům to perfektně vyjadřuje:

Abraham věřil, a proto šel obětovat Izáka, když byl podroben zkoušce. Svého jediného syna byl hotov obětovat, ačkoli se mu dostalo zaslíbení a bylo mu řečeno: 'Z Izáka bude pocházet tvé potomstvo.' Počítal s tím, že Bůh je mocen vzkřísit i mrtvé. Proto dostal Izáka zpět jako předobraz budoucího vzkříšení. (Žid 11/17-19)

Zde je obdivuhodný rozměr Abrahámovy víry. Uvěřil Božímu příslibu, dokonce do takové míry že „doufal proti sebemenší naději“ (Řím 4/18) a uvažoval, že *Bůh je schopn také vzkřísit Izáka z mrtvých.*

To je víra. To je důvod proč je Abrahám nazýván otcem víry. Ve skutečnosti nás učí samé podstatě víry, kterou máme přijímat Boží Slovo, věřit, že Bůh je věrný ve svých příslibech, věřit, že Bůh je věrný i když se nám to zdá nemožné.

Nyní, jako náš otec víry je Abrahám absolutní opak naší pochybující matky: Evy. Vždyť přece na rozdíl od Evy se Abrahám odmítl podvolit pokušení si myslet, že Bůh je lhářem, domnívat se že Bůh nesplní svá zaslíbení, myslet si že Bůh není dobrý. Ať nám Abrahámov příklad víry pomáhá překonávat důsledky prvotního hříchu, jehož příčinou se staly Eviny pochybnosti. Jinými slovy, ať nám to pomáhá důvěřovat v Boží zaslíbení a dokonce i když je naděje velice malá.

Modlitba“

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství

Prosím dej mi pravou důvěru v Boží Slovo, přestože je naděje velmi malá.

3. Meditace - Naše Matka víry

Už jsme se učili, že Abrahám je náš otec víry, ale je zde někdo větší, než Abrahám. Samozřejmě, hovoříme o Marii, naší Matce ve víře. Konec konců, ona je největší příklad víry, je „dokonalé ztělesnění“ a „nejčistější uskutečnění“. Protože Ježíš, jako pravý Bůh, je předmětem naší víry (ten, ve kterého věříme), Maria je nejdokonalejší model víry (ta, která nám ukazuje, co to znamená věřit v Boha.)

Co tedy můžeme říci o Mariině víře? Co nám ona ukazuje o víře v Boha? Dobře, dovolte mi odpovědět na to tím, že nejprve vám sdělím podivuhodné tajemství: Podle Sv. Jana Pavla II., zde je určitý klíč, který nám odemyká nejhlubší tajemství Marie! Představte si toto. Podle největšího papeže 20. století, je zde tajemství, které zjevuje podstatu Marie! Dobře, takže chcete vědět o co jde? Nechte mě to vysvětlit.

Nejdůležitější klíč tohoto velkého tajemství, má co dělat s Mariinou vírou, protože víra vyrůstá z její nejhlubší skutečnosti. Zatímco hledáme tento klíč ve slovech, které hovoří o Marii ve chvíli jejího navštívení, samotná slova odkazují zpět na její odpověď andělovi při zvěstování. Pojdme si připomenout tuto událost:

*Když byla Alžběta v šestém měsíci, byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené muži jménem Josef, z rodu Davidova; jméno té panny bylo Maria. Přistoupil k ní a řekl: „Bud' zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.“
Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.“
Maria řekla andělovi: „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“
Anděl jí odpověděl: „Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží. Hle, i tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a již je v šestém měsíci, ač se o ní říkalo, že je neplodná. Neboť ,u Boha není nic nemožného‘.“
Maria řekla: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“ Anděl pak od ní odešel.
(Lk 1/26-38)*

Samozřejmě, že známe zbytek tohoto příběhu. Po andělově odchodu se Marie vydala navštívit svou tetu Alžbětu (Navštívení) a když Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě v jejím lůně poskočilo radostí. Ale potom Alžběta dává celému světu klíč k Mariině nejtajemnější realitě.

„Naplněna Duchem Svatým a velikým hlasem prohlašuje dvě požehnání a to druhé je tímto největším klíčem. Zde je: „A blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána.“

(Lk 1/45).

Nyní podle Sv. Jana Pavla II. toto druhé požehnání má „fundamentální význam.“ Proč? Protože tato slova zjevují tajemství Mariiny víry. Ona věřila, že Bůh naplní to, co jí bylo řečeno při zvěstování a tak její víra je taková, jako víra Abraháмова, jak poukazuje Jan Pavel:

Jako Abrahám věřil v téměř beznadějnou situaci, že se má stát otcem mnohých národů (Řím 4/18), tak Marie při Zvěstování prohlásila své panenství („Jak se to stane, vždyť muže nepoznávám?“) věřila, že mocí Nejvyššího, mocí Ducha Svatého se stane Matkou Božího Syna podle toho, co jí anděl zjevil: „Dítě, které má být narozeno bude nazváno svaté, Syn Boží“ (Lk 1/35).

Pokud tedy chceme porozumět Mariině tajemství, měli bychom přemýšlet o skutečnosti, že ona věřila Božímu Slovu, i když se to zdálo nemožné. Ona doufala uprostřed mizivé naděje, věřila tomu, co oznámil anděl, že „u Boha není nic nemožného.“

Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Pomoz mi věřit, že u Boha není nic nemožného.